

δοβίκος και Ἰερώνυμος ἦσαν οἱ νόμιμοι διάδοχοι τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, τοῦ Δουκὸς τοῦ Ράιχστάτ.

Ὁ Λουδοβίκος ἦτο βασιλεὺς τῆς Ὀλλανδίας, καὶ ἀπέθανε τὸ 1841. Ὁ Ναπολέων Γ', ἦτον ὁ μόνος νόμιμος αὐτοῦ υἱὸς καὶ ὁ νεαρὸς Λουδοβίκος ὁ φονεὺς πρὸ μικροῦ ἐν Ἀφρικῇ, ὁ μόνος νόμιμος αὐτοῦ ἔγγονος. Ἡ γραμμὴ αὐτοῦ ἐπομένως, ἐσβέσθη ὡς ἡ τοῦ Ἰωσήφ. Οἱ κληρονόμοι τοῦ Ἰερωνύμου, τοῦ μόνου ἑτέρου ἀδελφοῦ, κληρονομοῦσι τὸ ἀξίωμα τοῦ μνηστῆρος τοῦ θρόνου.

Ὁ Ἰερώνυμος εἶχε δύο τέκνα. Τὸ πρεσβύτερον εἶναι ἡ πριγκίπισσα Ματθίλδη· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γυναῖκας ἐν Γαλλίᾳ ἡ βασιλεία, αὕτη ἀποκλείεται τῆς διαδοχῆς. Τὸ νεώτερον εἶναι ὁ Πρίγκηψ Ἰερώνυμος. Ὅταν ὁ Ναπολέων Γ', παρεδέχθη νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἰταλίαν εἰς τὸν κατὰ τῆς Αὐστρίας πόλεμον, ἔθηκεν ὡς ὅρον ἵνα ἡ Νίκαια καὶ Σαβοῦα παραχωρηθῶσι τῇ Γαλλίᾳ, καὶ ὁ Ἰερώνυμος νὰ δεχθῇ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ. Ἡ ὑπόληψις τοῦ πρίγκηπος τούτου δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀρίστων, λέγεται δὲ ὅτι αὕτη ἦτο σφοδρῶς ἐναντία εἰς τὴν διευθέτησιν ταύτην. Ὁ πατριωτισμὸς ὅμως αὐτῆς ὑπερίσχυσε τῆς ἀποστροφῆς τῆς, καὶ ἐβυσίασε τὰ αἰσθήματά της εἰς τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος της. Ἡ Ἰταλία ἠλευθερώθη, καὶ ἡ οἰκογένεια τῶν Βοναπαρτῶν ἀνῆλθεν εἰς ὑψηλότεραν κοινωνικὴν θέσιν διὰ τοῦ συνδέσμου αὐτῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς Σαβοῦας. Ἡ ἔνωσις ὅμως αὕτη ἀπέβη δυστυχῆς, ἀλλὰ διήρκεσεν ὀλίγα ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα τρία ἐγεννήθησαν τέκνα. Ἡ ἀπιστία τοῦ πρίγκηπος Ἰερωνύμου ἦν τόσῳ προφανής, ὥστε ἐπὶ τέλους ἡ πριγκίπισσα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ πλέον, καὶ νῦν οἱ δύο ζῶσι κεχωρισμένοι· πολλοὶ ἐγένοντο προσπάθειαι πρὸς συνδιαλλαγὴν, ἀλλὰ πᾶσαι ἀπέτυχον. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, ἐάν ὁ Ἰερώνυμος κατορθώσῃ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ καὶ ἀνέλθῃ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, ἡ πριγκίπισσα θέλει ἐπανέλθει καὶ μετὰσχῇ τῶν τιμῶν αὐτοῦ. Ὑποτίθεται δὲ, ὅτι ἐάν οὗτος πεισθῇ ἐπισήμως νὰ δεχθῇ τὸ μέρος τοῦ Μνηστῆρος, αὕτη θέλει τότε πεισθῇ νὰ ζήσῃ ἐν Παρισίοις, οὕτω δὲ θὰ προσήλκυεν διακεκριμένα πρόσωπα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πρίγκηπος, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπηρέαζον κατὰ πολὺ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἀξιώσεων αὐτοῦ, ἡ δὲ γαλλικὴ κυβερνήσις φοβουμένη μήπως προσβάλλῃ τὴν Ἰταλίαν δὲν θὰ ἐπενέβαινε εἰς τὰ σχέδια αὐτῆς. Ἐννοεῖται ὅτι οὐδὲν θέλει πράξει, ἐάν μὴ λάβῃ χρηστὰς ἐλπίδας περὶ ἐπιτυχίας, διότι εἶναι τὸσον υπερήφανος, ὥστε δὲν θὰ ἀνεχθῇ τὴν ταπεινώσιν ν' ἀναγκασθῇ, ὡς ἡ Εὐγενία νὰ φύγῃ κρύφα ἐκ τῆς Γαλλίας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ζῇ ἐν Μονκαλιέρῃ, κωμώπολιν τοῦ Τουρίνου. Ἡ ὑγεία αὐτῆς εἶναι καλὰ καὶ ἀποφεύγει τὸν θόρυβον τῶν πόλεων.

Ὁ πρίγκηψ Ναπολέων λέγεται ἔχων ἱκανότητα ἀν οὐχὶ βαθεῖαν, τοῦλάχιστον ποιικίλῃν. Ὁ Ναπολέων Γ' τὸν ἐμίσει, διότι ἦτο πάντοτε εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν·

μισεῖται πρὸς τούτοις παρὰ τῶν κορυφαίων αὐτοκρατορικῶν, διότι μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκηπος ἦν προσκεκολλημένος εἰς τὸ δημοκρατικὸν κόμμα, μετὰ δὲ τὸ γεγονὸς τοῦτο οὐδόλως ἐξεφράσθη πῶς θεωρεῖ τὰς προσδοκίας τῶν αὐτοκρατορικῶν περὶ παλινρθώσεως τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου ἐν Γαλλίᾳ.

Οἱ περὶ διαδοχῆς νόμοι οἱ καθιδρύθησαν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος πρώτου δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς ἄλλον νὰ λάβῃ τὴν θέσιν του. Ἐρρέθη ὅτι θὰ ἐξελέγετο ὁ υἱὸς του εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην τιμὴν, γνωστὸς ὡς πρίγκηψ Βίκτωρ. Ἐγεννήθη οὗτος τὸ 1862, ἔχει δὲ ἡλικίαν 17 περίπου ἐτῶν. Λέγεται ὅτι ὁμοιάζει τῷ πάππῳ αὐτοῦ Βίκτωρι Ἐμμανουήλ, ἔχων τὴν αὐτὴν φυσικὴν δύναμιν, τὸν αὐτὸν περιορισμὸν τῆς διανοίας, καὶ τὰ αὐτὰ ἀκάθεκτα πάθη· εἶναι ἀμφίβολον ἐάν θὰ καταστῇ δημοτικώτερος τοῦ πατρὸς του.

Λέγεται ὅτι οἱ Βαναπάρται ζῶσιν ἡσύχως. Δὲν εἶναι τόσοι πλούσιοι ὡς αἱ λοιπαὶ ἡγεμονικαὶ οἰκογένειαι τῆς Εὐρώπης· δὲν ἀπῆλθον τῆς ἐξουσίας ἐπὶ πολὺν χρόνον ὥστε νὰ δράζωσι εὐρέως πλούτου· τὸ στάδιον αὐτῶν ὑπῆρξε θυελλώδες· ἀνῆλθον εἰς τὴν ἐξουσίαν διὰ βίας, καὶ πολλὰς κτήσεις αὐτῶν ἀπώλεσαν ἐκ τῶν ἀτυχημάτων. Ἐάν δὲν ἐπανέλθωσι πλέον εἰς τὸν θρόνον αὐτῶν ἐν Γαλλίᾳ τοῦτο θὰ προσέλθῃ οὐχὶ ἐκ τοῦ ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῶν κωλύουσιν αὐτοὺς τοῦ νὰ ἐπιχειρήσωσι τοιοῦτον τόλμημα, ἀλλὰ διότι ἡ ἐποχὴ ἦλθεν καθ' ἣν ἡ τυχοδιωξία δὲν ἔχει τὰς εὐκαιρίας τὰς ἄλλοτε.

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ

Φίλος μου τις ἔχων νὰ ἐδηγήσῃ συγγενῇ του νέαν εἰς Μαργάτην (Ἀγγλίαν) ἔμεινε ἡμέρας τινὰς διὰ νὰ χαρῇ τὴν θαλασσίαν αὐρὰν· μίαν νύκτα ἀφυπνίσθη αἰφνιδίως ὑπὸ φωνῆς, ἥτις ἐφαίνετο οὕσα πολλὰ πλησίον του καὶ ἔλεγε δι' ἰδιαιτέρου τόνου, «Ραμσγάτη! Ραμσγάτη!» Ἀνεζήτησε πόθεν ἤρχετο ἡ φωνὴ αὕτη, πλὴν εἰς μάτην· ἦτο λοιπὸν ὄνειρον; ἐδοκίμασε νὰ κατακλιθῇ, ὅτε ἐκ νέου ἀντήχησαν αἱ αὐταὶ λέξεις· «Ραμσγάτη! Ραμσγάτη! Τὴν φορὰν ταύτην κατέβη ἐκ τῆς κλίνης, ἵνα ζητήσῃ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν Ἐφιάλτην ἢ κακὴν ἀστεϊότητα φίλου τινὸς κεκρυμμένου ἐν τῷ δωματίῳ του· ἀλλὰ τὴν τρίτην φορὰν αἱ ἴδιαι λέξεις ἐπανελήφθησαν διὰ τόνου προστακτικοῦ· ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον πλέον νὰ ἐπανακλιθῇ. Ἀλλ' ἐκπεπληγμένος διὰ τὸ παράδοξον ἐνεδύθη καὶ ὑπείκων εἰς τὴν πρόσκλησιν διευθύνθη διὰ τῆς πρώτης ἀμάξης εἰς Ῥαμσγάτην.

Μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς πόλεως ταύτης, ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὰς ἀναπτύξεις τῆς ὑψουμένης παλιρροίας καὶ σκεπτόμενος καθ' ἑαυτὸν ἐάν δὲν ἦτο πράγματι τρελλὸς· ἐντοσούτῳ ἡ ἐνθύμησις τῆς τρις ἐπαναληφθείσης προσκλησεως, διέμενε τόσον ζωηρὰ εἰς τὴν ἀκοήν του, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι τὴν ἤκουεν ἀκόμη.

Οὕτω βυθίζων συνήνησε φίλον του τινά ὅστις τὸν προσεκάλεσε εἰς δεῖπνον, μετὰ τὸ ὅποιον ἐπανήλθον ἐκ νέου ἀμφοτέρω εἰς τὸ παράλιον, καὶ ἐνῶ συνωμίλουν ἐπλησίασαν εἰς ὁμίσκον τινὰ προφυλαττόμενον ἀπὸ βράχους, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἀληθῆς λουτρὸν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πολλοὶ νέοι ἐγυμνάζοντο εἰς τὸ κολυμβᾶν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν πλέον ριψοκίνδυνος τῶν ἄλλων ἐφαίνετο δοκιμάζων μεγάλην εὐχαρίστησιν μαχόμενος κατὰ τῶν κυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀφῆθη νὰ σύρεται ὑπὸ τῆς παλλιρροίας, αἶφνης δὲ ἐγένεεν ἀφανὴς καλυφθεὶς ὑπὸ κύματος καὶ ὁ φίλος μου, ὅστις ἐπερίμενε νὰ τὸν ἐπανίδῃ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ κύματος ματαίως ἀνεζήτηε αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Νὰ ἐπνίγη;

Πάραυτα ὁ φίλος μου διευθυνθεὶς πρὸς τοὺς ἄλλους κολυμβητάς, οἵτινες οὐδὲν εἶχον ἴδει, ἠρώτησε τίς μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ὁ ἐπιτηδεύων δειξάς συνάμα τὸ μέρος ἐνθα ὁ σύντροφός των εἶχε βυθισθῇ, καθόσον ὁ ἴδιος δὲν ἐγίνωσκε νὰ κολυμβᾷ.

Εἰς γενναῖος νεανίας παρουσιάσθη καὶ κολυμβῶν ταχέως ἐφθασεν εἰς τὸ ὑποδεχθῆν μέρους ἐνθα βυθισθεὶς ἐπέτυχε νὰ συλλάβῃ τὸν πνιγέντα καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸ παράλιον ἐν τοιαύτῃ ἀναισθησίᾳ, ὥστε ἐφαίνετο νεκρός.

Χωρὶς στιγμῆς ἀπώλειαν μετέφερον αὐτὸν ἐν τῇ πλησιεστέρᾳ οἰκίᾳ καὶ ὁ φίλος μου ὅστις εἶχεν ἀκούσει περὶ διαφόρων τρόπων ἐφαρμοστέων ἐν παρομοίᾳ περιπτώσει ἔθετο αὐτοὺς εἰς ἐνέργειαν γενναίως προσέτριψε τὸ σῶμα, ἔκαμεν ἐμφυσήσεις εἰς τε τὸ στόμα καὶ τοὺς ῥώθωνας τοῦ πνιγέντος, ἀλλ' ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὅλαι αἱ προσπάθειαι ἐφαίνοντο μάταιαι· οἱ παριστάμενοι ἐδήλωσαν ἐπανελημμένως, ὅτι δὲν εἶχον πλέον τίποτε νὰ κάμωσιν, ἀλλ' ἐκεῖνος κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε νὰ παύσῃ τὰς προσπάθειάς του· ἐσωτερικὴ τις ὥθησις τῷ ἔδιδε ἔκτακτον ἐνεργητικότητα. Αἱ ἰδιαίτεροι δυνάμεις ἐξηντλοῦντο ἐν τούτοις, ἀλλ' ἐπέμενεν ἀκόμη. Τέλος ἀνεφάνησαν ἀσθενῆ τινὰ σημεῖα ζωῆς, τότε τὸν ἔθεσαν εἰς προητοιμασμένον λουτρὸν μεθ' ὃ τὸν ἐξήπλωσαν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Μετ' ὀλίγον ἐπρόφερε λέξιν τινὰ, ἔπειτα μετὰ μικρὰν σπασμωδικὴν κίνησιν ἀπεκοιμήθη. Ὁ φίλος μου ἔμεινε πλησίον του καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου του, ὅταν δὲ ὁ σωθεὶς ἐξύπνισεν ἔδειξε τὴν μεγαλύτεραν ἐκπληξιν πᾶς εὐρέθῃ ἐκεῖ καὶ ἠρώτησε τίς ἦτο πλησίον του· ἐφαίνετο δὲ, ὅτι πέπλος λήθης ἐρίφθη ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν κατεβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν μέχρι τῆς ἀφυπνίσσεώς του.

Μετὰ πολλῶν προφυλάξεων τοῦ ἔκαμαν γνωστὸν τὸ συμβάν. Τότε μ' ὅλας τὰς συστάσεις τοῦ νὰ μὴ ταραχθῇ, ὥρμησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ ῥιφθεὶς εἰς τοὺς πόδας ἐκείνου, ὅστις τὸν ἔσωσε, ἔκραξε μετὰ δακρύων, ὡς εἴθε πλέον παρὰ πατῆρ μου! Ὁ φίλος μου ἐπέστρεψε τὴν ἐπαύριον εἰς Μαργιάτην, ἐνθα διηγῆθη τὸ παράδοξον τοῦτο συμβάν.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν προσεκλήθη εἰς τὴν ἐνιαύσιον συνέλευσιν τῆς ἐταιρίας τῶν σωτῆρων. Διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως αἱ θύραι ἠνοιχθήσαν καὶ ὁμιλος ἀνθρώπων σωθέντων διὰ τοῦ ἡρωϊσμοῦ τοῦ πλησίον των, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Αἶφνης καὶ ἡ καρδιά του ἐσκίρτησε, διότι ὁ νεανίας, ὅστις εἶχε παλαίσει πρὸς τὸν θάνατον, ἐπροχώρησεν ἐν ἀκαρεῖ πρὸς αὐτὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήνησαν τοὺς τοῦ εὐεργέτου του, ἡ συγκίνησις του ὑπῆρξεν ἰσχυρά, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἐγκατέλειπε τὰς τάξεις καὶ ῥιφθεὶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ σωτῆρος του τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του μετ' ἀγάπης, ἥτις ἔκαμε τοὺς περιεστώτας νὰ χύσωσι πολλὰ δάκρυα.

Κατόπιν ὁ πρόεδρος ἐκάλεσε τὸν φίλον μου καὶ τῷ προσέφερε μετάλλιον τῆς Ἐταιρίας συνοδεύσας αὐτὸ διὰ πολλῶν συγχαρητηρίων. Ὅσάκις ὁ φίλος μου παρεκαλεῖτο νὰ διηγῆθῃ τὴν ἱστορίαν ταύτην δὲν ἔλειπε τοῦ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεόν, διότι τὸν ὥθησε δι' ἐνὸς τρόπου ἀκαταμαχῆτου, ἵνα μεταβῇ εἰς Ῥαμσγάτην καὶ σώσῃ τὴν πολύτιμον ταύτην ζωὴν.

Διηγούμενοι τὸ πραγματικὸν τοῦτο γεγονός δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ τὸ παραλληλίσωμεν μὲ ἄλλο ἀναγόμενον εἰς πολὺ ὑψηλοτέραν σφαῖραν. Συλλογιζόμεθα τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῶν προσπαθειῶν των ἔσωσαν ἀδελφόν τινα ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν πικρῶν κυμάτων τῆς ἀμαρτίας ἢ τῆς ἀνομίας καὶ ἐπανεφέρον αὐτὸν εἰς τὴν ἐνάρτεον ζωὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξαγορασθεῖσων ψυχῶν.

Ὅποια διαχύσεις χαρᾶς ἔσονται δι' αὐτοὺς κατὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἀνταποδόσεως!

«Καὶ οἱ σύνετοί θέλουσιν ἐκλάμψῃ ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος· καὶ οἱ ἐπιστρέφοντες πολλοὺς δικαιοσύνης, ὡς οἱ ἀστέρες, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Δανιὴλ ιβ' 3.

ΖΩΗ ΓΚΙΚΑ.

ΡΩΣΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἡ σύζυγος εὐπόρου τινὸς χωρικοῦ ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Κρεμενέτς ἀπετάθη εἰς τὸ δικαστήριον παραπονουμένη κατὰ τοῦ συζύγου της, ὅτι κτυπᾷ καὶ βασανίζει αὐτὴν καὶ ὅτι δὲν δίδει εἰς αὐτὴν τροφὴν καὶ ἀρίνει αὐτὴν νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Ὅτι ἔδεσεν αὐτὴν γυμνὴν εἰς πάσσαλον εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἶπεν εἰς τοὺς διαβάτας νὰ τὴν κτυπώσι, τοῦτο δὲ ἐπραττεν αὐτός, ὅταν ἐκείνοι ἤρουντο. Τὸ ἀπάνθρωπον κτήνος εἶχε μάλιστα προσδῶσει αὐτὴν πρηνη. Ἐν τοιαύτῃ δὲ θῆσει διατελοῦσα ἐπέθηκε σωροὺς λίθων καὶ βάρη ἐπὶ τοῦ σώματός της.

Ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ τῆς συζύγου τὸ δικαστήριον, καὶ τοι μὴ παρασταθέντος τούτου νὰ ἀπολογηθῇ, ἐκήρυξεν αὐτὸν ἀθῶον, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ σύζυγος ἔχει πλήρως δικαίωμα νὰ κτυπᾷ τὴν σύζυγον, ἐὰν τὸ θέλῃ, διότι, λέγει τὸ σοφὸν δικαστήριον, δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὴν γυναῖκα νὰ ἀγνοῇ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Ἀλλὰ δὲν ἐληξεν ἔως ἐδῶ, τὴν